

После чувашъ презъ замрежени погледи:

... „Та, най-сетне, се спрѣли въ Витлеемъ. И защото за тѣхъ никжде не намѣрили мѣсто, влѣзли въ една пещера. Въ нея при лошо време си прибирали овчаритѣ овцитѣ. И тамъ се родилъ Той. И, като нѣмало, где да Го положатъ, положили Го въ яслата. Победенъ и отъ най-беднитѣ въ свѣта... Слушашъ ли? Родилъ се въ пещера, по-беденъ отъ всички бедни на свѣта...“

— Слушамъ, слушамъ...

И пакъ поемаше пѣсенъта, започната на Игнаж-денъ. Тя сега се доврѣшваше:

Въ ясли си го е родила,
съ вехти дрипи го повила,
ой, коладе ле, мой коладе...

